

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, čj. CPR-10637-4/ČJ-2017-930310-C232, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2017, čj. 2 A 116/2017-19,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2017, čj. 2 A 116/2017-19, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 9. 3. 2017 byla provedena podle § 167 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), policejní akce „ROHLÍK 2017", a to speciálně se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. V rámci akce byl kontrolován při výkonu práce baliče zboží mimo jiné i žalobce ukrajinské státní příslušnosti, který byl vyzván k předložení dokladů. Předložil cestovní pas Ukrajiny, ve kterém měl vylepeno pouze polské vízum typu D s délkou pobytu 180 dnů. Na výzvu nepředložil povolení k výkonu zaměstnání (zelenou nebo modrou kartu) na území České republiky. Následně bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců.

[2] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství"), ze dne

10. 3. 2017, čj. KRPA-87509-16/ČJ-2017-000022-ZAM, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli předáno osobně dne 10. 3. 2017. Součástí správního spisu je dále krajským ředitelstvím vyhotovené prohlášení o vzdání se práva na odvolání (založené na čl. 18 správního spisu), na základě kterého se žalobce vzdal práva na odvolání proti vydanému rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto prohlášení je opatřené podpisem žalobce a tlumočníka Ing. Vladimíra Arutjuna, který žalobci tlumočil do ruského jazyka.

[3] Žalobce podal proti citovanému rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, čj. CPR-10637-4/ČJ-2017-930310-C232, zamítla jako nepřípustné, neboť se žalobce již dne 10. 3. 2017 prohlášením na čl. 18 správního spisu vzdal práva podat odvolání, přičemž byl náležitě poučen o následcích svého jednání přítomným tlumočníkem.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 1. 12. 2017, čj. 2 A 116/2017-19, zamítl.

[5] Skutečnost, že tlumočení mělo podle usnesení o ustanovení tlumočníka (na čl. 10 správního spisu) probíhat do ruštiny, nikoli ukrajinštiny, nebyla podle městského soudu vadou řízení. Žalobce totiž neměl proti ustanovenému tlumočníkovi žádné výhrady a muselo mu být od počátku zřejmé, že tlumočník hovoří rusky, nikoli ukrajinsky. Žalobce přitom na otázky, které mu byly v ruském jazyce kladeny, řádně a přiléhavě odpovídal.

[6] Městský soud nepovažoval za vadu řízení ani to, že celé správní řízení před krajským ředitelstvím proběhlo v řádu jednotek hodin. Přisvědčil žalobci, že jednání o správním vyhoštění bylo rychlé a pro žalobce i stresující; ani za této situace ale neshledal, že by byl žalobce jakýmkoli způsobem správním orgánem nucen práva na odvolání se vzdát. Městský soud vycházel z toho, že žalobce je dospělá svéprávná osoba a jeho úkony, které v rámci řízení před správním orgánem učinil, lze považovat za úkony právně účinné.

III.

[7] Proti citovanému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stěžovatel zopakoval, že prohlášení o vzdání se práva na odvolání nemůže být považováno za jeho svobodný projev vůle, neboť ho učinil pod nátlakem a v hektické situaci, aniž by přitom rozuměl jeho významu. Proto tento úkon nemůže být vůbec považován za právní jednání, a zamítnutí jeho odvolání tak bylo v rozporu se zásadami spravedlivého procesu.

[8] Ačkoli je pro jeho věc zásadní, zda na něj byl vyvíjen nepřípustný nátlak ze strany krajského ředitelství, žalovaná ani městský soud se nepokusily věc ozřejmit a nepřihlédly k navrhovaným důkazním prostředkům, pro což neuvedly jakékoli zdůvodnění. Sama

přítomnost tlumočníka nátlak nevylučuje, podle stěžovatele k němu docházelo především beze svědků.

[9] Stěžovatel dále poukázal na to, že jeho prohlášení nesplňovalo požadavky podle § 37 odst. 2 správního řádu. Použití předtištěného formuláře, který mu krajské ředitelství předložilo k podpisu, aniž by o něj stěžovatel žádal, představovalo nepřípustný zásah do stěžovatelových procesních práv. Ta byla dále zkrácena i průběhem řízení v rámci jediného dne, což stěžovatel označil za naprosto nestandardní. Přístup krajského ředitelství svědčí o systémovém porušení procesních práv účastníků řízení. Městský soud se však těmito námitkami nezabýval.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že se plně ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, a odkázala také na své rozhodnutí.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud se otázkou soudního přezkumu správního rozhodnutí, kterým bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu zamítnuto pro nepřípustnost nebo opožděnost, zabýval již v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, čj. 5 As 41/2009-91, publ. pod č. 2127/2010 Sb. NSS, v němž uvedl: „*Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu*.“

[14] Z uvedeného vyplývá, že městský soud mohl (ve vztahu k vypořádání žalobních námitek) přezkoumat rozhodnutí žalované pouze z toho hlediska, zda bylo odvolání stěžovatele po právu zamítnuto jako nepřípustné, či zda žalovaná v tomto směru pochybila. Městský soud se tedy měl zabývat tím, zda lze buďto dospět k závěru o dobrovolně učiněném vzdání se práva na odvolání, nebo zda lze naopak tento projev vůle hodnotit jako nesvobodný a vynucený. V druhém zmíněném případě by tento úkon stěžovatele nemohl být považován za svobodný projev vůle, který by byl schopen vyvolat právní účinky vzdání se práva na odvolání (srov. např. nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, čj. 5 Azs 272/2017-17, a ze dne 14. 11. 2017, čj. 5 Azs

270/2017-17, či ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 Azs 353/2017-39). K tomu měl městský soud vyhodnotit veškeré okolnosti, za nichž k vyhoštění stěžovatele došlo a které z obsahu správního spisu vyšly najevo, jakož i samotný průběh správního řízení.

[15] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že případy, kdy lze zpochybnit úkon účastníka řízení, kterým se vzdává práva na podání odvolání, jsou výjimečné. Vzdání se práva podat odvolání je projevem dispoziční zásady, kterou je ovládáno zahájení odvolacího řízení. Účastník řízení může svého dispozičního práva využít a vzdát se výslovným projevem vůle své možnosti uplatnění řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Za situace, kdy o těchto skutečnostech nepanuje žádná pochybnost, nastává právem předvídaná situace – tj. na jeho posléze podané odvolání se nahlíží jako na nepřípustné z důvodu, že je podáno subjektem, jemuž právo podat odvolání v důsledku *vlastního* procesního úkonu *již* nepřísluší (§ 81 odst. 2 správního řádu). Vzdání se práva na odvolání je totiž nevratným procesním úkonem účastníka řízení, jehož právní následky (včetně nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) je třeba respektovat. Výše uvedené ovšem neplatí za situace, kdy by se prokázalo, že vzdání se práva na odvolání není právně účinné např. z důvodu chybějících náležitostí vůle či nedostatečné procesní způsobilosti k tomuto úkonu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, čj. 4 Azs 174/2017-51).

[16] Judikatura zdejšího soudu se opakovaně zabývala vzdáním se práva na odvolání v obdobných skutkových situacích. Zabývala se přitom i otázkou vzdání se práva na odvolání, které bylo učiněno ze strany cizinců v návaznosti na policejní akci „ROHLÍK 2017“, která se konala jako v nyní projednávaném případě dne 9. 3. 2017. K tomu srov. mj. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, čj. 5 Azs 272/2017-17, ze dne 14. 11. 2017, čj. 5 Azs 270/2017-17, ze dne 23. 11. 2017, čj. 3 Azs 272/2017-18, ze dne 29. 11. 2017, čj. 5 Azs 271/2017-31, ze dne 29. 11. 2017, čj. 5 Azs 273/2017-31, ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 Azs 353/2017-39, ze dne 19. 12. 2017, čj. 7 Azs 296/2017-28, ze dne 20. 12. 2017, čj. 7 Azs 295/2017-27, kterými byly zrušeny obdobné rozsudky městského soudu.

[17] Z uvedené judikatury vyplývá, že v rámci posouzení přípustnosti odvolání je nutné zkoumat rovněž podmínky, za kterých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno. Je nezbytné zvážit i případné důvody zpochybňující zdánlivě jasnou skutečnost, že se účastník řízení svého práva na odvolání opravdu vzdal. Za tuto skutečnost městský soud bez dalšího vzal podpis stěžovatele pod strojově natištěným textem vzdání se práva na odvolání, který mu připravilo krajské ředitelství. Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 5 Azs 270/2017-17: *„[V]zdání se práva na odvolání je projevem vůle účastníka řízení, o němž nesmí být pochybnosti. Pokud stěžovatel tvrdil okolnosti svědčící o nedostatku vůle ohledně obsahu tohoto úkonu, musí být postaveno najisto, zda vzdání se bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně tak, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle, či zda jde naopak o právní jednání zdánlivé, neexistující.*“ Shodně viz i rozsudek ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 Azs 353/2017-39, či rozsudek ze dne 8. 11. 2017, čj. 5 Azs 272/2017-17, jehož právní věta zní: „*Vzdání se práva podat odvolání je projevem dispoziční zásady, kterou je ovládáno zahájení odvolacího řízení. Pokud nejsou pochybnosti o projevu vůle, nastává právem předpokládaná situace, kdy je třeba na posléze podané odvolání nahlížet jako na nepřípustné, neboť je podáno subjektem, jemuž právo podat odvolání již nepřísluší (§ 81 odst. 2 správního*

řádu). To ovšem neplatí za situace, kdy by se prokázalo, že vzdání se práva na odvolání není právně účinné, např. z důvodu chybějících náležitostí vůle (její vážnosti) (§ 37 uvedeného zákona) či nedostatečné procesní způsobilosti k tomuto úkonu (§ 29 téhož zákona). V rámci posouzení přípustnosti odvolání je nutné zkoumat též podmínky, za kterých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno; je nutné zvážit i případné důvody zpochybňující zdánlivě jasnou skutečnost, že se účastník řízení svého práva na odvolání opravdu vzdal. Za tuto skutečnost nelze bez dalšího považovat podpis stěžovatele pod textem vzdání se práva na odvolání."

[18] Na výše uvedené navázal zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, čj. 3 Azs 272/2017-19, v němž mj. uvedl: „*V rámci posouzení přípustnosti odvolání je proto nutné zkoumat též podmínky, za kterých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno; je nutné zvážit i případné důvody zpochybňující zdánlivě jasnou skutečnost, že se účastník řízení svého práva na odvolání opravdu vzdal. Jak bylo uvedeno výše, vzdání se práva na odvolání je projevem vůle účastníka řízení, o němž nesmí být pochybnosti. Pokud stěžovatel tvrdil okolnosti svědčící o nedostatku vůle ohledně obsahu tohoto úkonu, musí být postaveno najisto, zda vzdání se bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně tak, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle, či zda jde naopak o právní jednání zdánlivé, neexistující. V této souvislosti je třeba uvést, že není pravdou, že by stěžovatel v žalobě navrhoval soudu provedení důkazů výslechem svědků, jak uvádí nyní v kasační stížnosti, nicméně tyto návrhy vznesl v doplnění podaného odvolání, vyplynuly tedy ze správního spisu; žalovaná je přitom ponechala bez povšimnutí. Proto měl městský soud v rámci posouzení skutkového i právního stavu věci a pro učinění závěru o validitě učiněného vzdání se práva na odvolání, potažmo závěru o zákonnosti rozhodnutí žalované, tuto skutečnost brát v potaz.*"

[19] Jak dále uvedl zdejší soud např. v označeném rozsudku ze dne 8. 11. 2017, čj. 5 Azs 272/2017-17, bod 21, povinností soudu je zkoumat, zda správní orgán předložením předtištěného vzdání se práva na odvolání „*nevybočil z mantinelů poučovací povinnosti striktně vymezené v § 68 odst. 5 správního řádu*". Stejně tak je nutné zkoumat, zda v souvislosti s předložením předtištěného formuláře správní orgán dostál své poučovací povinnosti podle § 4 odst. 2 s. ř., podle něhož „[s]*právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*", a to právě se zřetelem k závažnosti vzdání se práva na odvolání a specifickým osobním poměrům stěžovatele v posuzované věci (tj. že se jedná o cizince, a tedy osobu neznalou nejen českého jazyka ale i práva). „*Poučovací povinnost správního orgánu v řízení, které vede, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech, nelze ji však vnímat jako návod k tomu, jak mají účastníci řízení v daném případě jednat. Správní orgán musí vždy, využívá-li předem připravená formulářová podání, postupovat tak, aby dostál základním zásadám činnosti správních orgánů (§ 2 až 8 správního řádu) a nezasahoval nepřípustným způsobem do ústavně garantovaných práv účastníků řízení. Svou pravomoc může správní orgán uplatňovat pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena a pouze v takovém rozsahu (zásada zákazu zneužití pravomoci - § 2 odst. 2 správního řádu). Při výkonu své pravomoci je správní orgán přitom vázán právními předpisy (zásada legality), při jejichž aplikaci musí z výše uvedené zásady obsažené v § 2 správního řádu a priori vycházet. (...) Pokud správní orgán použil ‚přichystané' vzdání se práva na odvolání, měl by přesvědčivě tento svůj postup, v jiných věcech správního vyhoštění nepoužívaný, uspokojivě vysvětlit; jinými slovy zdůvodnit, proč v daném případě nerespektoval běžnou správní praxi, kdy účastníkům vyhošťovacího řízení vzdání*

se práva na odvolání nepředkládá, resp. proč v daném případě považoval připravené formulářové podání za výraz právní pomoci ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, resp. čl. 37. Listiny základních práv a svobod.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, čj. 5 Azs 272/2017-17).

[20] Obdobně viz i rozsudek ze dne 23. 11. 2017, čj. 3 Azs 272/2017-19: „*V intencích uvedeného se měl městský soud zabývat i otázkou, zda správní orgán svým postupem nevybočil z mantinelů poučovací povinnosti striktně vymezené v § 68 odst. 5 správního řádu: ‚V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.‘ Pokud správní orgán použil ‚přichystané‘ vzdání se práva na odvolání, měl by přesvědčivě tento svůj postup, v jiných věcech správního vyhoštění nepoužívaný, uspokojivě vysvětlit; jinými slovy zdůvodnit, proč v daném případě nerespektoval běžnou správní praxi, kdy účastníkům vyhošťovacího řízení vzdání se práva na odvolání nepředkládá, resp. proč v daném případě považoval připravené formulářové podání za výraz právní pomoci ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, resp. čl. 37. Listiny základních práv a svobod.*“

[21] V posledně označených rozsudcích, jakož i v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, čj. 5 Azs 273/2017-31 (ve kterém bylo rovněž přezkoumáváno rozhodnutí, kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání směřující proti rozhodnutí o vyhoštění cizince v návaznosti na policejní akci „ROHLÍK 2017“), pak zdejší soud akcentoval i nutnost zohlednění dalších okolností souvisejících s předmětným vzdáním se práva na odvolání. Mj. uvedl, že „*stěžovatel v odvolání i v žalobě namítá nestandardnost, rychlost a připravenost celého řízení ze strany správního orgánu, jednání pod tlakem, totožný postup žalovaného vůči desítce cizinců, kteří se rovněž ‚vzdali‘ práva na odvolání (na tomto místě Nejvyšší správní soud upozorňuje na zákaz kolektivního vyhoštění dle § 118 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a čl. 4 Protokolu č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod), neporozumění právním následkům vzdání se práva na odvolání. Nelze pominout ani to, že v odvolací lhůtě stěžovatel podal odvolání, v němž rozporuje skutková a právní zjištění, domáhá se tedy meritorního přezkumu. Tyto skutečnosti ve svém kontextu závěru o vážně míněném projevu vůle vzdát se práva na odvolání příliš nesvědčí. (...) Bylo proto věcí městského soudu tyto skutečnosti posoudit v souvislostech konkrétních událostí a odůvodnit, proč námitky stěžovatele považuje za vyvrácené, resp. za liché. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v dané věci určité pochybnosti existovaly a městský soud měl v návaznosti na žalobní námitky zkoumat, zda stěžovatel nebyl neprovedením odvolacího přezkumu zkrácen na svých právech. Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že závěr o tom, že podání, které posoudil žalovaný a poté i městský soud jako účinné vzdání se práva na odvolání, je přinejmenším předčasný. Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele shledal důvodné, a proto rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.*“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem).

[22] Na uvedené pochybnosti, resp. porušení práva na spravedlivý proces přitom poukazoval stěžovatel i v nyní projednávané věci. Stěžovatel v žalobě namítal porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; mj. uváděl, že se práva na odvolání vzdal pod nátlakem, že mu jednání nebylo tlumočeno do jazyka, kterému by rozuměl, že celý proces byl nestandardní (správní orgán v jeden den vedl několik desítek obdobných řízení) atp. Obdobná tvrzení považoval zdejší soud ve

shora označených věcech za natolik zásadní, že zrušil rozsudky městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, aby se důkladně zabýval otázkou, zda cizinci vyhoštění v návaznosti a akci „ROHLÍK 2017“ nebyli neprovedením odvolacího přezkumu zkráceni na svých právech. S přihlédnutím k výše uvedenému nemůže zdejší soud ani v nyní posuzované věci postupovat jinak.

V.

[23] S přihlédnutím k výše uvedenému, resp. k judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 8. 11. 2017, čj. 5 Azs 272/2017-17, ze dne 14. 11. 2017, čj. 5 Azs 270/2017-17, ze dne 23. 11. 2017, čj. 3 Azs 272/2017-18, ze dne 29. 11. 2017, čj. 5 Azs 271/2017-31, ze dne 29. 11. 2017, čj. 5 Azs 273/2017-31, ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 Azs 353/2017-39, ze dne 19. 12. 2017, čj. 7 Azs 296/2017-28, ze dne 20. 12. 2017) proto zdejšímu soudu nezbylo než rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem výše vysloveným. Bude se tedy na podkladě žaloby a shora citované judikatury znovu zabývat okolnostmi, za nichž stěžovatel podepsal vzdání se práva na odvolání, a tím, jaký mají tyto okolnosti význam pro posouzení jeho účinků. Za tímto účelem by měl městský soud také zvážit, zda není namístě doplnit dokazování např. o výslechy svědků (popřípadě i vyzvat účastníky, zda budou uplatňovat nějaké další důkazní návrhy – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, čj. 3 Azs 272/2017-20). Jeho závěry naleznou přezkoumatelný odraz v odůvodnění rozsudku. Současně rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. února 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu